

Swiāti kùmk

sł. E. Pryczkowski

muz. J. Stachurski

Przèszedł do nas zëmòwi czas:

sniegòwé rzmë, gãsté dôczy

i òstri chłód - smùtnawi sztót.

Sã chòwie zwiérz w lasné krzôczy.

A w òddalë człowiek jidze

procem wichróm, procem biédze,

dwigò smiało zdrok, stôwiò nowi krok.

Mòcné jegò rãce, nodzi

Sã nie dadzą zepchnąc z drodзи,

chòc mù wiater - rwiôrz zaczął prosto w twôrz.

Nie dac sã zbic, le dali jic

- kò wiater rôz stracy sëlë!

Chòc czasã le òstóną łzë

pò chwilach co drãdżé bëłë.

I pò taczi grãdi stegnie

w kùncu dińdze, głowã zegnie,

swòji zgùbie ùmkł - ùzdrzòł swiāti kùmk.

Wszëtczim lëdzóm to je dóné

z lëchégò je dobro stóné -

Kògò wòlą je szczescé dobãdze.

rwiôrz - wyzyskiwacz, szabrownik

Święty żłobek

sł. E. Pryczkowski

muz. J. Stachurski

Przyszedł do nas zimowy czas:

skarpy śnieżne, mgły gęste

i przenikliwy chłód - smutne chwile.

Zwierzyna chowa się w leśne odstępy.

A w oddali człowiek idzie

naprzeciw wichrom, naprzeciw biedzie,

podnosi śmiało wzrok, stawia nowy krok.

Jego silne ręce, nogi

Nie pozwolą się zepchnąć z drogi,

choć mu wiatr - szabrownik zaciął prosto w twarz.

Nie pozwolić się zbić, tylko iść dalej

przecież wiatr w końcu straci swe siły!

Choć czasem tylko zostaną łązy

po chwilach które były trudne.

I po takiej męczącej drodze

w końcu dojdzie, głowę schyli,

uniknął swej zguby - zobaczył święty żłobek.

Wszystkim ludziom jest to dane

ze zła dobro się stało -

Kto ma odpowiednią wolę osiągnie szczęście.

tłum. z jęz. kasz. E. Pryczkowski